

OD BESTSELLEROVÉHO AUTORA SVETOZNÁMEHO ROMÁNU ŠTVRTÁ OPICA

J. D.
BARKER

ZA
ZATVORENÝMI
DVERAMI

Ljdeni

Za zatvorenými dverami

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

J. D. Barker

Za zatvorenými dverami – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

J. D.
BARKER

ZA
ZATVORENÝMI
DVERAMI

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Túto knihu som chcel venovať svojej rodine,
ale potom som si dal kávu Carpe Diem.

Prepáčte mi, rodina.
Túto knihu venujem káve Carpe Diem.

1

„Kedy ste mali naposledy sex?“

„Spolu?“

To slovo sa Brendanovi vyšmyklo z úst, skôr ako ho stihol zastaviť. Ruka mu klesla k bruchu, aby zablokoval nevyhnutnú ranu Abbiným laktom, ale žiadna neprišla. Namiesto toho naňho Abby hľadela zo svojho miesta na terapeutickej pohovke po jeho boku a líca jej horeli.

Doktorka Laura Donettiová, ktorá mala tvár ako stvorenú na poker s vysokými stávkami, zostala pokojne sedieť v luxusnom koženom kresle oproti nim.

„Prepáčte,“ prehltol Brendan. „Niekedy hovorím hovadiny, keď som nervózny.“

„Brendan!“ zastonala Abby.

„Hlúposti,“ opravil sa. „Prepáč, nie som na také veci zvyknutý.“

Donettiová si to nevšímala a zastrčila si uvoľnený prameň tmavých vlasov za ucho. „Na čo nie ste zvyknutý, Brendan? Na terapiu?“

„Na rozprávanie,“ odvetila Abby a prekrížila si nohy. „Nie je zvyknutý na *rozprávanie*.“

„To nie je pravda. Rozprávame sa stále.“

„Nie. Ty mi iba niečo hovoríš. Napríklad: *Kúp v obchode mlieko. Alebo: Prídem neskoro. Alebo: Idem k Stuckeymu na zápas*. Ty mi iba hovoríš nejaké veci, nerozprávaš sa so mnou.“

Brendan pokrútil hlavou. „Vidíte, čo musím stále riešiť?“

Donettiová trochu naklonila hlavu nabok. „Čo znamená k... Stuckeymu?“

„Domov k jeho najlepšiemu priateľovi,“ odpovedala Abby, skôr ako sa Brendan dostal k slovu. „Stewart Morland. Všetci ho volajú Stuckey. Pracujú spolu, zabávajú sa spolu. Niekedy si myslím, že oni dvaja sú manželia.“

„Nie som v tom sám. Máš abstrák, ak nestráviš aspoň hodinu denne tým, že si pokecaš s Hannah. Si u nej oveľa častejšie ako ja u Stuckeyho.“

„Chápem to dobre, že Hannah a Stuckey sú manželia?“

Abby prikývla. „Bývajú oproti nám cez ulicu.“

„A to je v...“ Donettiová pozrela do svojich poznámok. „Chestnut Hill? Kde presne to je?“

„Asi pätnásť kilometrov od Bostonu. Medzi Newtonom a Brooklinom.“

„Pomerne bohatá oblasť?“

„Máme sa dobre,“ zamrmlal Brendan.

„Na to som sa nepýtala.“

Teraz sa začervenal Brendan. S Abby sa v poslednom čase hádali o mnohých veciach, a neposlednou boli peniaze. Za prácu mu platili dobre, ale nie dosť na to, aby pokryli všetko. Keď pracovali obaja, bolo im dobre, ale...

„Hnevá sa na mňa, odkedy som dala výpoveď v práci.“

„To nie je pravda, povedal som ti, aby si dala výpoveď.“

Abby prevrátila oči.

„Áno, možno sme sa mali o tom radšej porozprávať, než aby si mi to *hovoriť* ty.“

Donettiová zdvihla ruku a prerušila ich. „Toto je naše prvé spoločné sedenie, takže je dôležité, aby prebiehalo v čo najpríjemnejšej atmosfére. Zároveň sa pokúsme nebyť konfrontační. Je to ťažké, keď sa rozprávame o veciach, ktoré vás trápia, viem, ale potrebujem, aby ste sa o to obaja pokúsili. Starostlivo voľte slová. Nemusíte sa navzájom podpichovať – potrebujem len vedieť, čo vás navzájom irituje. Dáva to zmysel?“

Abby prikývla, potom prikývol Brendan.

„Dobre.“ Donettiová sa obrátila späť k Abby. „Prečo ste dali výpoveď?“

„Pred niekoľkými rokmi som napísala knihu a darilo sa jej pomerne dobre. Vydala som ju sama, ale predaj bol dosť úspešný na to, aby si ju všimli niektorí veľkí vydavatelia. Podpísala som zmluvu s agentkou a podarilo sa jej zabezpečiť mi zmluvu na dve ďalšie knihy. Dali mi skromnú zálohu, takže Brendan mi navrhol, aby som dala výpoveď v práci a mohla tak rýchlejšie napísať ďalšiu knihu.“ Abby si hrýzla vnútornú stranu líca. „Pracovala som ako koordinátorka podujatí v hoteli Harland v meste. Prvú knihu som písala pred prácou, po práci, počas prestávok... vždy keď som mala pár minút, ale trvalo mi to takmer dva roky. Obaja sme si povedali, že ak sa budem venovať iba knihe, bude to jednoduchšie.“

Donettiová to pochopila, skôr ako Brendan stihol čokoľvek povedať. Oprela sa na stoličke. „A teraz máte problémy s písaním ďalšej knihy, záloha sa miňa a zdá sa, že peňazí je málo.“

Abby opäť prikývla.

Doktorke sa zablysko v očiach za okuliarmi a zdvihla obočie. „*Ako porozumieť Elle*. Vy ste Abby Hollanderová?“

„To som ja.“

„Milujem tú knihu.“

Brendan prerušil rozhovor, skôr ako sa doktorka spýtala na koniec knihy. *Eudia sa vždy pýtali na koniec.* „Chcem, aby sa jej to podarilo. Nechápte ma zle. Preto som jej navrhol, aby skončila v práci. Ale v tejto chvíli nemá ani nápad na druhú knihu, nehovoriac o napísaných stranách, a míňame svoje posledné úspory, lebo sa snažíme vyžiť len z môjho platu. Vytvára to veľké napätie.“

Abby si pozrela na ruky. „Nemôžem písať s tikajúcimi hodinami. Nemôžem premýšľať. Nemôžem sa sústrediť...“

„Neuvažovali ste o tom, že by ste sa vrátili do práce? Že by ste písali vo voľných chvíľach tak ako kedysi?“

„Moju prácu už má niekto iný. Dala som v Harlande výpoveď s dvojtzáždňovou výpovednou lehotou a oni ma nahradili za necelé tri dni. Na pracovnom trhu je veľká konkurencia. Už ma nevezmú späť. Ak by som chcela iné miesto, musela by som dať dokopy životopis, absolvovať pohovor...“

Brendan vzdychol. „Peňazí je málo, ale aj tak má zmysel, aby sa pokúsila dokončiť román, kým sa vráti do práce na plný úväzok. Keď ho odovzdá, dostane druhú zálohu. Bude to dosť na to, aby sme to zvládli. Má dostatok času, aby mohla pracovať na tretej knihe. Môže sa stať profesionálnou spisovateľkou, ak sa jej všetko podarí.“

„Brendan má pravdu,“ vysvetlila Abby. „Toto je moja jediná šanca. Som si istá, že keď začnem, zvládnem to. Potrebujem len správny nápad. Dokonalý začiatok.“

„*Ella vždy predpokladala, že umieranie má nejakú vôňu, ale toto nečakala.*“ Doktorka zacitovala prvý riadok z knihy *Ako porozumieť Elle*. „Nie je to práve bežný úvod romantického románu.“

Abby pokrčila plecami. „Asi preto to fungovalo, ale ktovie...“

Donettiová ťukla perom do svojho poznámkového bloku. „Dobre. Obaja súhlasíte, že Abby by mala pokračovať v práci“

na knihe. Teraz sa už len musíte dohodnúť na peniazoch. Za ako dlho pri súčasnom tempe sa vám záloha minie?“

Brendan a Abby to počítali už veľa ráz. Dokonca zohľadnili aj také veci ako odpojenie káblovky, žiadne večere, nakupovanie lacnejších potravín v zľavách a vo výpredajoch. Už žiadny Trader Joe's alebo Whole Foods. Už žiadne remeselné výrobky alebo kokosové mlieko za dvojnásobok ceny starého dobrého kravského.

„Dva mesiace,“ povedala Abby na rovinu.

„Tri, ak to trochu natiahneme.“

Prvýkrát po viac ako tridsiatich minútach sa doktorka usmiala. „Abby, toto je podpora zo strany vášho manžela. Viem, že muži nie vždy vedia vyjadriť takéto veci, takže vezmite na vedomie, že takto vyzerá manželská podpora.“

Brendan cítil, ako sa mu na tvár vkráda úsmev.

Donettiová sa k nemu otočila. „Skôr než sa začnete tváriť samoľúbo, chcem, aby ste svojej žene niečo sľúbili. Od tejto chvíle najbližších tridsať dní nesmiete zbytočne vyberať peniaze. Nesmiete sa jej pýtať na jej knihu. Nebudete žiadať nijaké správy o pokroku, pokiaľ sa sama dobrovoľne neozve. Žiadny nátlak. Dajte jej priestor na prácu. Rozumiete?“

Brendan prikývol.

„Povedzte jej to.“

Brendan sa otočil tvárou k Abby. Z pier mu vyšiel tichý povzdych. „Chcem, aby si tú knihu napísala. Viem, že to dokážeš. Chcem ti pomôcť uspieť.“

Úsmev, ktorý sa zjavil na Abbinej tvári, ho prinútil zabudnúť na všetky ostatné veci a na krátku sekundu si spomenul, ako veľmi ju miluje.

Doktorka to prerušila. „Teraz sa musíme porozprávať o sexe.“

2

„Kedy ste mali naposledy sex?“ spýtala sa doktorka Donettiová znova a dodala: „Spolu.“

Brendan dúfal, že Abby jej na to odpovie. Cítil sa zvláštne, keď sa rozprával o ich sexuálnom živote s niekým, koho spoznal len pred tridsiatimi minútami, a netušil, čo už tejto žene Abby povedala. No keď Abby mlčala, napokon sa vzdal. „Už to budú tri týždne.“

„Je to pre vás dlho?“

„V poslednom čase nie. Ale pred niekoľkými rokmi to bolo trikrát či štyrikrát do týždňa.“

„Ako dlho ste už spolu?“

„Manželia sme už desať rokov,“ povedal. „Ale spolu sme už takmer trinásť rokov. Zoznámili sme sa na vysokej škole. Na Severovýchodnej univerzite.“

Donettiová si niečo napísala do zápisníka a Brendan bojoval s nutkaním vstať a prečítať si to, nech to bolo čokoľvek. Predstava, že si niekto robí poznámky o ich osobnom živote, mu pripadala ako vtieravý zásah. Akoby mal opäť osem rokov

a priznal sa k niečomu v riaditeľni, a táto poznámka sa navždy dostala do jeho záznamu.

Doktorka zdvihla zrak a spýtala sa: „Zmenil sa váš sexuálny život, keď Abby dala výpoveď v práci?“

Brendan prikývol. „Áno.“

Abby sa na pohovke posunula dopredu. „To nie je pravda, Brendan. Ak nám má pomôcť, musí poznať celý príbeh.“

Celý príbeh.

Vedel, kam tým mieri, pretože ona tam mierila vždy.

Pri každej hádke.

Každú noc, keď si ľahla do postele čo najďalej od neho bez toho, aby sa obrátila.

V každom tichom pohľade.

Aj teraz.

Abby si odkašľala a povedala doktorke: „Brendan sa pošmykol.“

Brendanovi sa do tváre nahrnula krv a snažil sa potlačiť hnev, ktorý sa dostavil, vždy keď to povedala. Tie tri slová. Ako dvojsečný nôž, ktorým mu rada krútila v útrobach. „Ja som sa nepošmykol. *Takmer* som sa pošmykol. V tom je rozdiel.“

Donettiová si opäť čosi zapísala.

Ona a to prekliate písanie.

Ako má toto veci zlepšiť?

Postaví sa na stranu Abby, potom obe hodia vinu naňho. Človek nemusel byť konštruktér kozmických lodí, aby to predvídal. Nemusel byť ani psychiater s poznámkovým blokom.

Doktorka sa oprela na stoličke a niekoľkokrát si poklepala perom po spodnej pere, kým znova prehovorila. „Povedzte mi, čo sa stalo, Brendan. A nezabudnite, že naším prvým krokom je vyložiť na stôl *všetky* fakty. Nebudem vás odsudzovať. Potrebujem len pochopiť detaily.“

Brendan sa zhlboka nadýchol a pomaly vypustil vzduch. Pozrel si na ruky. „Pracujem pre vyšetrovaciu jednotku Komisie pre cenné papiere a burzy. Pracujem na oddelení vyšetrovania finančných zločinov, skrátene FCID. Vládne agentúry milujú svoje skratky. Moja práca zahŕňa veľa cestovania. Keď vyšetrujeme nejakú spoločnosť, zvyčajne strávime niekoľko týždňov zbieraním informácií priamo na mieste a potom ich privezieme späť do našej kancelárie v Bostone, aby sme sa v nich hlbšie zorientovali. Pred dvoma mesiacmi som bol v Chicagu s jednou kolegyňou...“

„Veľmi *atraktívnu kolegyňou*,“ ozvala sa Abby.

Brendan sa nechystal chytiť na návnadu. Ignoroval poznámku a pokračoval. „Dostali sme niekoľko sťažností na jednu spoločnosť poskytujúcu takzvané peer-to-peer pôžičky, teda rovný s rovným, a mali sme pocit, že si zaslúžia návštevu na mieste.“

Donettiová sa zatvárala zmätene. „Spoločnosť poskytujúca peer-to-peer pôžičky?“

„Je to online záležitosť. Spájajú priamo dlžníkov s veriteľmi bez účasti tradičnej sprostredkujúcej finančnej inštitúcie. Ak máte peniaze uložené v banke, pomôžu vám ich požičať cudziemu človeku a zarobiť na úrokoch. Preverujú dlžníkov za vás. Čím horšie je ich úverové hodnotenie, tým vyšší úrok môžete získať. Niektorí dlžníci to uprednostňujú, pretože nemajú radi banky. Iní tam idú, keď im nikto iný nechce požičať. Je to trochu ako divoký západ, ale začína sa to udomáčňovať. Ide o to, že ohľadom tejto spoločnosti sme dostali dosť sťažností na to, aby sme tam zašli osobne. Ak sú veci napäté, treba to preveriť. Zvyčajne prichádzame bez ohlásenia a máme plný prístup k zamestnancom spoločnosti aj finančným údajom. Pravdaže nás tam nechcú. Čím viac zistíme, tým môže byť situácia stresujúcejšia. Vytvára to atmosféru ‚my proti nim‘. Ani táto spoločnosť nebola iná. Prvý deň nás privítali s falošnými úsmevmi

a od tej chvíle sa všetko zvrstlo. Bolo to, akoby sme my dvaja boli uväznení za nepriateľskou líniou. Takže keď prišiel piatok večer a riešili sme to už väčšiu časť týždňa, obaja sme boli unavení. Porušil som protokol a objednal som k večeri nejaké drinky.“

Donettiová zdvihla ruku. „Vy ste porušili protokol? Alebo ste protokol porušili *obaja*?“

„Je to moja podriadená. Mám za sebou desať rokov práce, som šesť platových tried nad ňou. Ja som bol zodpovedný a ona ma poslúchla. Bola to moja zodpovednosť.“ Brendan to nemienil obísť, patrilo mu to. „Pili sme, jedli, rozprávali sa...“

„Pobozkal si ju,“ povedala Abby na rovinu.

Brendan prevrátil oči. „Nebozkával som ju. Ona pobozkala mňa.“

„Je v tom rozdiel?“ spýtala sa doktorka.

„Áno. Je v tom rozdiel. Pobozkala ma. Povedal som jej, že som šťastne ženatý, trochu sme sa na tom zasmiali, a to bolo všetko.“

Abby ticho zastonala. „Bolo to...“

Ozvalo sa ďalšie škriabanie pera, potom sa Donettiová pozrela na Abby. „Cítite sa zradená.“

„Máte pravdu, cítim sa zradená.“

„Ja som nič neurobil!“

Abby sa nechystala ustúpiť. „Dostal si sa do pozície, v ktorej sa mohlo niečo stať.“

„Ale nestalo! Kristepane. Prečo to nenecháš tak? Teba chlapi balia stále.“

„Nikdy som sa so žiadnym z nich nebozkávala.“

„Ona pobozkala mňa!“

„Tak prečo si to nenahlásil?!“ odvrkla Abby naspäť prenikavým hlasom.

Doktorka opäť zdvihla ruku. Tvár jej zmäkla, ale len trochu. „Viem, že je to ťažké pre vás oboch, ale najlepšie bude, ak všetci udržíme svoje emócie na uzde. Potrebujete chvíľku?“

Abby sa zahľadela na Donettiovú a Brendan si pomyslel, že by mohla na doktorku vyletieť. Nebolo by to dokonale? Možno keby doktorka vycítila Abbin temperament, dokázala by rozovor udržať na neutrálnej pôde. Abby však na doktorku nevyletela, namiesto toho sa zosunula na svojom mieste a podarilo sa jej trochu sa upokojiť. „Mal to nahlásiť.“

Nasledovalo ďalšie písanie a tentoraz by Brendan prisahal, že zachytil aj nejaké podčiarkovanie, kým sa naňho doktorka pozrela. „Prečo ste to nenahlásili?“

Brendan bojoval s nutkaním zaboriť sa hlbšie do pohovky, no namiesto toho sa posadil rovno. Urobil správnu vec. Neurobil nič zlé. „Kim má za sebou dva roky kariéry. Niečo také by ju zničilo. Nič to neznamenal. Poriadne sa za to hanbila, takže som v tom nevidel zmysel. Naozaj o nič nešlo.“

„Kim...“ zašomrala Abby.

„Povedal som to Abby, lebo som to pred ňou nechcel tajiť. Myslel som si, že sme pár, ktorý uprednostňuje úprimnosť pred tajomstvami, dokonca aj neškodnými. Možno práve v tom som sa mýlil.“

„Ach, nezvaľuj to na mňa. Ja...“

Doktorka opäť zdvihla ruku. „Dobre. Poďme si to všetko zhodnotiť a nájsť riešenie. Myslím, že potrebujete plán na finančné zabezpečenie, ktorý vám obom bude vyhovovať, však?“

Abby ani Brendan to najprv nepriznali. Obaja sa bránili a nechceli ustúpiť ani o centimeter. Bolo to hlúpe. Boli tu preto, aby to napravili, nie aby to ešte zhoršili. Brendan napokon prikývol a uvedomil si, že Abby prikyvuje tiež.

„Dobre.“ Donettiová sa usmiala. „Tu je môj názor na zvyšok; pokojne môžete nesúhlasiť, ale na druhej strane sa snažte jeden druhému vyjsť v ústrety. Skôr než zareagujete, vžite sa do kože svojho partnera. Musíte sa navzájom podporovať, nie sa od seba vzdávať.“ Pozrela na hodinky a potom sa obrátila

k Brendanovi. „Či vás už tá žena pobozkala, alebo ste ju pobozkali vy, alebo ste jej nedali najavo, že nie je v poriadku vás pobozkať... na ničom z toho nezáleží. Vedeli ste, že v tej situácii je niečo zlé na to, aby ste sa cítili vinný, a chceli ste sa odbremeniť tým, že to poviete Abby. Tak. Je zlé, že ste dovolili, aby sa to stalo, ale je dobré, že ste si to nenechali pre seba. Urobili ste dobre, že ste sa o to podelili.“ Dlhú chvíľu to nechala visieť vo vzduchu, potom sa otočila k Abby. „Cítite sa zradená. Váš manžel veľa cestuje za prácou, to vo vás vyvoláva rôzne obavy, z ktorých nie najmenšia je podvádžanie. Niečo také sa stáva a môže u vás potvrdiť tieto myšlienky. Ale ide o jedno. Bez ohľadu na to, čo sa stalo, on to nedotiahol do konca. Ukončil to. Veril vo vás. Teraz nasleduje jediná jednoduchá otázka: Dali by ste prednosť tomu, aby ste o tom nevedeli?“

Abby pokrútila hlavou. „Samozrejme, že nie.“

„Určite. Bolo bolestivé počuť to, ale tajomstvá v manželstve sú horšie. Tajomstvá ukončujú manželstvá.“

„Mal to však nahlásiť,“ povedala Abby ticho. „Nielen mi to povedať.“

Donettiová zovrela pery, prikývla a znova sa obrátila tvárou k Brendanovi. „Bola to napätá situácia. Pochybnosti... Chápem, prečo ste v práci nič nepovedali, ale teraz musíte svojej manželke niečo sľúbiť. Ak sa s tou ženou ešte niečo stane, hoci len maličkosť, celú záležitosť predložíte nadriadeným, nech sa stane čokoľvek. Ochrana vášho manželstva je oveľa dôležitejšia ako ochrana kariéry tej ženy. Najprv manželstvo, potom práca. Ak to urobí znova, ozvete sa. Rozumiete?“

Brendan prikývol.

„Dobre. Teraz mám pre vás oboch jednoduchú otázku. Veríte, že o desať rokov budete stále manželia?“

Brendana to zasiahlo ako úder do brucha. Abby tiež. Tvár jej zbelela.

Doktorka Donettiová odpovedala skôr ako niektorý z nich. „Myslím, že budete stále manželia, a tu je dôvod – prišli ste sem. Obaja ste si uvedomili problém a boli ste ochotní podniknúť kroky na jeho vyriešenie, skôr ako sa vymkne spod kontroly. Páry, ktoré zlyhávajú, to nerobia. Nechávajú veci vyhnúvať. Udržanie dobrého manželstva je tvrdá práca a obaja ste dokázali, že ste ochotní niečo pre to urobiť. Buďte jeden druhému vo všetkom nápomocní. Pamätajte na to.“ Široko sa usmiala. „Máme plán, a som si istá, že ten plán zrealizujeme. To nás privádza k poslednému problému. Sex.“

Brendan sa ukradomky pozrel na Abby a zistil, že robí to isté. Obaja sa rýchlo otočili späť k doktorke.

„Manželstvo bez sexu znamená, že ste spolubývajúcí právne viazaní jeden na druhého. Nikto nemá rád spolubývajúcich. Sex neznamená len fyzické uspokojenie, ale zblížuje ľudí. Nesie neporovnateľnú intimitu. Dobrý sex vás učí spolupracovať, skvelý sex vás učí konať ako jeden.“

Opäť niečo napísala do poznámkového bloku, ale tentoraz do dolného rohu stránky. Keď skončila, odtrhla list a podala ho Abby.

„Táto aplikácia je mimoriadne užitočná v situáciách, ako je vaša. Predstavte si ju ako manželskú pomôcku. Pokračovanie práce, ktorú sme dnes začali. Je populárna v obchodoch s aplikáciami, takže by ste nemali mať problém nájsť ju a stiahnuť si ju. Prečítajte si návod, vyskúšajte ju, ak si myslíte, že sa vám hodí. Alebo nemusíte, ak to nie je vaša parketa, aj to bude v poriadku. Tak či onak, vy dvaja sa potrebujete znovu spojiť v duševnej aj fyzickej rovine a myslím, že by to mohlo pomôcť. Skúsite to?“

Abby sa pozrela na papier a prikývla.

„Brendan?“

Aj on prikývol.

Doktorka Donettiová sa usmiala. „Dobre. A teraz posledná vec. Domáca úloha. Vy dvaja budete mať dnes večer sex. Spomeňte si, čo sa vám na sebe páči. Nebojte sa skúšať nové veci. Experimentujte.“ Kývla na papier v Abbinej ruke. „Vyskúšajte tú aplikáciu.“

Časovač na stole za ňou zazvonil a Brendan si uvedomil, že do poludnia zostáva desať minút. Nejako sa jej podarilo ukončiť ich sedenie presne po päťdesiatich minútach. Načiahla sa a z rohu stola vzala denný kalendár. „Rada by som vás tu oboch videla opäť budúci utorok. Vyhovuje vám o jedenástej dopoludnia?“

3

„Aplikácia, čo? Ako presne zabráni tomu, aby sa jeho penis dostal do inej vagíny?“ Hannah oblizla trochu soli z pohára s margaritou, napila sa a oprela sa o kuchynskú linku. „Keby Stuckey vytiahol na mňa takúto sračku, kúpila by som si veľké nožnice, mala by som ich na nočnom stolíku a povedala by som mu, nech pokojne spí. Muži sú prasatá. Keď sme spolu ešte chodili, Stuckey mi povedal, že keď mal trinásť rokov, rozdal si to s miskou želé. Je toľko vecí, ktoré nie sú v poriadku, až sa čudujem, prečo sa Boh obťažoval dať mužom protistojné palce. Možno by sme sa mali stať lesbami, presťahovať sa do Kostariky a otvoriť si penzión.“ Prstami prešla Abby po tmavých vlasoch. „Budeš s tým musieť niečo urobiť.“

„Čo je s mojimi vlasmi?“

„Ach, nič, s nimi je všetko v poriadku. Sú krásne. *Si krásna.* Je to len trochu ako pieseň Plain Jane. Ak máme byť spolu v biblickom zmysle, musíš pridať.“

Pred dvoma rokmi bola Hannah Morlandová pokladničkou v miestnej pobočke United a na ceste k tomu, aby *zosta-*

la pokladničkou v miestnej pobočke United do konca života. Nenávidela svoju prácu, nenávidela svojho šéfa a začala o tom denne písať na TikToku; nakrúcala vtipné videá v banke o svojich spolupracovníkoch a ľuďoch, ktorí prichádzali. Kým ju niekto nenahlásil a šéf jej dal okamžitú výpoveď, nazbierala takmer milión sledovateľov a za mesiac zarobila na sociálnych sieťach viac ako za rok v banke. Teraz mala takmer štyri milióny sledovateľov a množstvo sponzorov. Spoločnosti jej posielali všetko od zmesí do smoothie až po oblečenie v nádeji, že sa o tom zmieni, oblečie si to alebo to umiestni do pozadia nejakého záberu. Minulý týždeň jej istý plastický chirurg ponúkol botox na rok zadarmo a podľa toho, ako vyzeralo Hannahino čelo, jeho dar prijala.

„Ahoj, chrobáček,“ ozval sa Stuckey z obývačky. „Keď skončíš s tými rečami o mne za mojím chrbtom, prines mi ďalšie pivo, dobre?“

Hannah sa nasilu usmiala. „Máš to mať, pavúček!“

Abby sa zamračila. „Chrobáček? Pavúček?“

„Robíme takú vec, že sa nesmieme oslovovať menom, len zvieracími menami, a aby to bolo zaujímavé, nesmieme zopakovať to isté meno dvakrát.“

Abby si odpila margarity. „Čo sa stane, keď prehráš?“

„Porazený musí dopriať víťazovi orálny sex v čase a na mieste, ktorý si vyberie.“

Abby očerveneli líca. „To neznie až tak zle.“

„No, Stuckey je tak trochu čudák. Naposledy, keď vyhral, ma prinútil, aby som mu to urobila v McDonald's drive-thru. Povedal, že to musím spraviť skôr, ako prídeme k okienku, inak budem musieť kúpiť jedlo.“

„A ty si...“

Hannah sa uškrnula. „Nebudem platiť za prekliaty McDonald's. Vytiahla som zopár trikov zo svojej stredoškolskej

príručky a všetko som stihla do minúty. Prinútila som ho kúpiť mi aj zmrzlinový pohár.“

„Si moje dievča.“ Abby cinkla pohárom o Hannahin a potom sa zamračila. „Naozaj si išla do McDonald’s?“

„Nesúď ma. Mala som prestávku v diéte.“

V obývačke sa Brendan hlasno rozosmial.

Abby ten zvuk nepočula už celé týždne. Bolo to celkom príjemné. Hannah sa ozvala tichšie. „Bolo divné rozprávať sa s psychiatrom?“

„Ty si nikdy nehovorila so psychiatrom?“

„Chceš povedať, že by som mala?“

„Len som si myslela...“

„Chceš povedať, že nie som normálna? Že potrebujem pomoc? Odbornú pomoc? Páni. Takto ma vidíš? Čo si o mne myslíš?“

Abby cúvla. „Nie, samozrejme, že nie. Nechcela som...“

„Božemôj, Abby. Myslela som si, že si moja kamarátka.“

„Nechcela som naznačiť...“

Hannah stisla Abby ruku a usmiala sa. „Len som žartovala. Samozrejme, že som bola u psychiatra. Vlastne niekoľko ráz. Mám svojho osobného terapeuta. Párového terapeuta. Mala som jedného ešte v banke v rámci svojich výhod; dvakrát do týždňa som u neho sedela na gauči. Bol starší a smrdel alkoholom, ale bol to dobrý poslucháč. Je fajn porozprávať sa s profesionálom. Som rada, že to robíš. Naozaj by si nemala prijímať rady odo mňa.“ Pozrela na pokrčený papier, ktorý jej Abby ukázala. „Aplikácia na zlepšenie sexuálneho života a tridsaťdňový oddych od hádok o peniazoch, aby si mohla začať písať knihu; to znie celkom dobre.“

Abby znova vydýchla. „Ešte stále som nenapísala ani slovo. Nemám ani poňatia, o čom by som mala písať.“

Hannah vzdychla. „Napíšeš niečo. Príde to k tebe, keď to budeš najmenej čakať. Nehovorila si, že to tak funguje?“

„Tak sa to stalo pri prvej knihe, ale prešli už mesiace a ja nemám žiadny námet. Začínam si myslieť, že som mala v sebe len tú jednu knihu.“

„Vždy môžeš písať o mne.“

„Ja píšem brakovú erotiku.“

„Ach!“ Hannah sa zasmiala. „Alkohol ti dodáva odvalu. To sa mi páči. Možno by si mala zvážiť, či pri úprave vlasov neriešiť aj problém s pitím, vlastne sa zmeniť celá.“

„Ešte stále čakám na to pivo, húsenička!“ ozval sa Stuckey.

„Abby, môžeš jedno doniesť aj mne, keď už si tam?“ pridal sa Brendan.

Abby sa znova napila a oblizla si pery. „Máš ho mať, slimáčik!“

4

„Júlia, zlato, čo je na tej fotke zlé?“

Júlia stála vo dverách, opretá o drevený rám, osvetlená svetlom, ktoré nechali zapnuté na chodbe. Rómeo dokázal rozoznať len jej siluetu, celkový obrys, ale mala vo zvyku nosiť priliehavé oblečenie a jej postava mala niečo do seba. Vždy vrhala pekný tieň. Topánky si nechala v dodávke a on zachytil slabý pohyb jej prstov na nohách na plyšovom koberci. Mala záľubu vo všetkom mäkkom. Keď prehovorila, z jej hlasu mu naskočila husia koža na rukách.

„Urobila nesprávny uzol.“

Rómeo pomaly prikývol, ďalšie slová mu lenivo plynuli z jazyka. „Absolútne si ten uzol pomýlila.“

„Povedal si jej štvorcový uzol, nie kĺzavý. To predsa viem.“

Spáľňa bola trochu obyčajná. Neutrálne farby, veľa sivej, príliš veľa sivobéžovej. Pár obrazov na stenách, nič zvláštne. Rómeo si bol celkom istý, že keby ich otočil, našiel by cenovky z HomeGoods alebo IKEA alebo z nejakého iného brakového obchodu. Kým sa Júlia rozhodla pozorovať ho z dverí, pritia-

hol si stoličku až k nohám postele, otočil ju dozadu a rozkročil sa za vysokým operadlom. Nechcel, aby mu niečo uniklo.

„Zo štvorcového uzla sa nedá vymaniť, z kĺzavého je to ľahké,“ podotkla Júlia. „Nerada ukazujem prstom, ale myslím, že to urobila naschvál.“

„Ja neviem, ako sa viaže štvorcový uzol! Je to uzol! Čo odo mňa chcete?“

Ženin hlas znel vyššie a naliehavejšie.

Rómeovi sa to páčilo.

Znamenalo to, že je nervózna.

Prítomná.

Niekedy sa na to vykašľali, ak im nejaká hra nepripadala zábavná, a on slúbil Júlii zábavu. Odkášľal si. „Ak nevieš, ako sa viaže štvorcový uzol, uviaž niečo, čo vieš. Pokiaľ to nebude taký, ktorý sa ľahko rozviaže, je to v pohode. Nerád by som si myslel, že sa nás snažíš prekabátiť, a uľahčuješ tak svojmu mužovi útek.“

„To nie!“

„Keď sme sem prišli, pripadala si mi ako úprimná žena. Dôveryhodná. Ale ty si začala čudne narábať s povrazom a my s Júliou asi budeme musieť prehodnotiť tvoju úlohu v súčasnej situácii. Možno pre nás nie si taká dôležitá, ako sme si pôvodne mysleli.“

Žena pokrútila hlavou, alebo ňou možno iba potriasla, ťažko povedať. Tak či onak, sklonila sa nad manžela, rozviazala povraz, ktorým mu pripevnila zápästia k čelu postele, a znova ho uviazala. Tentoraz uviazala slušný uzol, akýsi kríženec medzi dračím a rybárskym, a keď ho utiahla, jej manžel zafučal. Možno aj trochu vykrikoval, ťažko súdiť, keď mal v ústach handru.

„To je už lepšie, nemyslíš, Júlia?“

„Oveľa.“

Rómeo sa podujal uviazať mužove nohy a trup k rámu postele. Tých dvoch ledva poznal a nemienil žene zveriť ničो dôležité, ale bol ochotný dovoliť jej uviazať ruky, aby si myslela, že má nad situáciou ešte nejakú kontrolu. Manžel už bol nahý, keď s Júliou prišli.

Ležal rozvalený na posteli a ničो si pozeral na telefóne namiesto toho, aby sledoval, ako sa jeho žena vyzlieka na opačnej strane miestnosti. Rómeo to považoval za trochu smutné. Neúctivé. S Júliou bol už štyri roky a len pomyslenie na to, že sa vyzlečie, stačilo, aby sa mu rozochvel každý kúsok tela. Nepýtal sa Byrona ani Cindy, ako dlho sú spolu, ale pravdivá odpoveď bola jednoznačne „príliš dlho“, pretože o spriaznenú dušu človek nestráca záujem, len o partnera, ktorého čas už uplynul. Toto mohla byť prvá skvelá zábava, ktorú v poslednom čase zažili.

Rómeo si presunul ťažký Magnum .44 z ľavej ruky do pravej a oprel hlaveň o operadlo stoličky. Voľne namieril na Cindy. „Byron normálne berie tabletky, aby sa dostal do pohody? Pretože očividne v nej momentálne nie je.“

Cindy sa chvíľu zdala zmätená, potom sa pozrela na manželov penis. Bol scvrknutý ako gombík. Vyzeralo to, akoby sa snažil vliezť do mužovho tela a schovať sa tam. „On... nič neberie. Nič, o čom by som vedela.“

Júlia sa vo dverách posunula. „Počkať, ešte sme tu my, zlato. Naša prítomnosť by mohla toho chudáka trochu rozkokošiť.“

Rómeo opäť prikývol. „Čo si myslíš ty, Cindy? Dokážeš dostať svojho muža... späť do hry?“

Rómeo položil prst na kohútik pištole. Malé gesto, ale dostatočné na to, aby mu pomohlo vyjadriť názor. „Prečo sa do toho nepustiš a neodhodíš aj podprsenu a nohavičky? Všetci sme tu priatelia.“

Cindy sa z pištole pozrela naspäť na manžela a najprv neurobila nič. Niekedy ľudia potrebovali trochu viac presvedčania,

ale potom si siahla na chrbát, rozopla si háčik na podprsenke a nechala ju spadnúť na zem. Pri nohavičkách zaváhala a Rómeo si pomyslel, že bude musieť vstať a pomôcť jej, ale potom sklĺzla palcami na obe strany, stiahla ich a vystúpila z nich. Mala slušné telo, nie najlepšie, aké Rómeo videl, ale ani nie najhoršie. Určite bola v oveľa lepšej kondícii ako chudák Byron.

Rómeo mávol pištoľou. „Hneď sa do toho pusti, Cindy. Je čas zobudiť malého Byrona. Má prácu.“

Cindy sa už predtým rozplakala a vodopád slz sa teraz opäť spustil, čo neveštilo nič dobré. Nič nezabýjalo náladu tak ako slzy.

Znova zamával pištoľou. „Toto ťa trápi? Čo keby som ju odložil?“ Zastrčil si veľkú zbraň za chrbát do opaska džínsov a zdvihol obe ruky. „Vidíš? Žiadna zbraň.“

„Trochu sa predveď, Cindy,“ zamrmlala Júlia od dverí. „Vieš, čo máš robiť.“

Cindy sa posunula bližšie k posteli a načiahla sa k manželovi. Ruka sa jej tak triasla, že bol zázrak, že sa jej ho podarilo obopnúť prstami. Slúžilo jej ku cti, že sa snažila, ale malý Byron nereagoval.

Asi po minúte si Rómeo opäť odkašľal. „Júlia, nerád to hovorím, ale myslím, že by si možno mala zasiahnúť.“

Júliin tieň zamrzol vo dverách, kým zvažovala, potom vošla do miestnosti len tak ďaleko, aby ju zachytilo mesačné svetlo vkrádajúce sa zo vzdialeného okna. Mala na sebe odstrihnuté džínsové šortky, ktoré sa Rómeovi tak páčili, tie, ktoré ju obo-pínali tak akurát. Opálené nohy mala nekonečne dlhé a Rómeo potreboval všetku silu vôle, aby si ju nevzal priamo tam, uprostred parkiet, a neukázal Byronovi a Cindy, ako sa to má robiť.

Júlia prešla cez miestnosť, venovala Cindy rýchly pohľad a naklonila sa nad muža priviazaného k posteli. Pristúpila tesne k nemu a ticho povedala: „Hej, Byron, chcem, aby si na chvíľu zabudol na svoju ženu, aby si zabudol na Rómea pri nohách po-

stele. Teraz sme tu len ty a ja, zlato, len my dvaja.“ Priadla ako mačka a jej dych bol taký horúci, že Rómeo takmer videl, ako sa jej sklúzol z pier k mužovmu uchu. „Stála som tam a pozerala sa na teba, predstavovala som si tvoje ruky na svojom tele, ako sa mi vkrádajú pod tričko, pod šortky... to, čo by si mi určite dokázal urobiť jedným prstom... Už pri pomyslení na to všetko som taká vlhká... tak veľmi ťa chcem...“ Prešla mu rukou po hrudi, sledovala okraje povrazov, až kým jej dľaň nespočinula na jeho stehne. „Keď Cindy pekne poprosím, myslíš, že mi ho dá do úst? Dovolí mi ťa ochutnať? Chcem, aby ho moje pery obopínali, keď bude rásť... to je moja obľúbená časť.“

V miestnosti zostalo úplné ticho. Byron na ňu neveriacky civel.

Ubehlo niekoľko sekúnd a Cindy ticho zastonala.

Rukou ešte stále držala manželov penis, keď sa začal dvíhať. Pustila ho a ustúpila o krok dozadu, na tvári mala zdesený výraz.

„Ha!“ vykrikoval Rómeo. „Tam je! Vedel som, že ho máš v sebe, Byron!“

Rómeo siahol za chrbát, chytil Magnum a zamieril. Prvý výstrel vnikol Cindy do ľavého spánku a poslednou ranou postriekal stenu krvou. Rýchlo zasiahol Byrona dvoma ranami – jednou do hrude, druhou do čela. Potom mu ešte raz strelil do gulí, lebo prečo nie?

Bolo to super.

Bolo to fantastické.

Keď ozvena utíchla, povedal Júlii: „Nedokážem rešpektovať muža, ktorý túži po cudzej žene viac ako po vlastnej.“

Odskočila nabok, keď Rómeo vytiahol pištoľ, ale trochu Byronovej krvi jej stihlo postriekať tvár. Nepokúsila sa ju zotrieť. „Aj tak sa mi bohvieako nepáčil. Chvíľu som si myslela, že ma prinútiš, aby som ho urobila.“

Zdvihol jej tvár k sebe a palcom jej prešiel po brade. „Nikdy, zlato. Nikdy.“ Dotkol sa perami jej úst. Vtedy zacítil vôňu benzínu. „Máš na sebe benzín?“

„Trochu,“ priznala. „Keď som vyprázdnila kanister dolu na podlahu, tak som sa trochu offkala.“

5

„Můžeš pohnúť laktfom? Trochu to bolí.“

„Prepáč.“

Brendan ležal na Abby, ruku mal pritlačenú medzi svojou hrudou a jej prsami. Ťažká prikrývka sa im zamotala do nôh. Z reproduktora na jeho nočnom stolíku sa ozýval chorál Adele o tom, ako sa má a do akej šlamastiky sa dostala.

Sex medzi nimi nikdy nebol spontánny. Možno v začiatkoch, ešte na vysokej škole, keď ďalší deň neznamenal nič iné ako vyučovanie alebo zmenu v akejkoľvek práci za minimálnu mzdu, ale v momente, keď sa ocitli v „reálnom svete“, spontánnosť vytlačili osemdesiathodinové pracovné týždne, stres a rastúce povinnosti. V istom čase si sex plánovali (každý tretí deň, ak Abby nemala menštruáciu). Tak to pokračovalo počas väčšej časti Obamovej vlády, dokonca aj v prvých rokoch Trumpovej vlády, až do Veľkého chrápacieho incidentu v roku 2020 – Abby zaspala uprostred sexu a keď sa Brendan vyrovnal s ponížením a potichu zvažoval otázku dokončiť/nedokončiť to (nedokončil), zaspal tiež. Rozvrh zmizol, zabalený do tej istej škatule, do ktorej

putovala ich spontánnosť, a oni sa uchýlili k príležitostným rýchlovkám typu „uži si chvíľu“, ktoré vyvolala horúca scéna v najnovšom filme na Netflixe. Brendan to nazval udržiavací sex. Abby tomu hovorila čas na sex. Obaja sa tvárili, že sa im to páči, hoci im to pripadalo skôr ako úloha, ktorú si treba odškrtnúť z nejakého manželského zoznamu úloh, než ako niečo príjemné.

Doktorka im dala inú úlohu.

Obaja neochotne súhlasili, že sa o deviatej večer zídu v spálni a splnia ju.

Svetlá boli zhasnuté. Abby zapálila sviečku, ale bola to jedna z tých voňavých a Brendanovi sa z vône orgovaniu chcelo kýchnuť. Z predchádzajúcich skúseností vedel, že ak kýchne raz, kýchne aj tucetkrát. Potreboval sa dostať preč. „Môžem sa na teba spustiť?“

„Áno.“

Abby bola niekedy sebavedomá, takže Brendan si dal záležať na tom, aby sa vždy opýtal. Lahol si k nej a pritom ju bozkával. Snažil sa odkopnúť prikrývku a chvíľu si šúchal nos, aby potlačil kýchnutie, kým sa to nezhorší. Bol si istý, že si to nevšimla, ale pre istotu ju trochu dlhšie bozkával na zadnú stranu kolena, kým sa presunul na vnútornú stranu stehien a miesto medzi nimi. Abby vydala tichý ston, prehla sa v chrbte a pritisla sa k nemu. Prešla minúta, Adele prešla na „Easy on Me“, keď Brendan začul niečo, čo ho vydesilo. Zdvihol hlavu a pozrel na Abby.

„Ty sa chichoceš?“

Abby prestala. Oči sa jej rozšírili a otvorila ústa.

Rýchlo ich zatvorila, skôr ako z nich unikli nejaké slová.

„Chichotala si sa, však?“

Oprel sa o lakte, aby na ňu lepšie videl. Líca mala červené.

Prehltla, bola v rozpakoch. „Prepáč, len... neholíš sa, však? Tvoja brada... štekli.“

„Vážne?“

„Prepáč. Urob to ešte raz. Predstieraj, že sa to nestalo. Bolo to pekné. Naozaj. Páčilo sa mi to.“

Brendan sa posadil. „Chceš, aby som sa oholil?“

„Nie, to je v poriadku. Len som na to nebola pripravená.“

„Nebola si pripravená na to, aby ťa štekľila moja brada?“

„Nie.“

„A keby si bola, bolo by to v poriadku?“

Na chvíľu sa odmlčala. „Áno. Jasné.“

Neveril tomu. „Ráno sa vždy holím. To znamená, že večer mám vždy takúto dĺžku fúzov. Keď... však vieš. Vždy ťa to... štekľí?“

Abby na sekundu zmlkla a napokon prikývla. „Áno.“

Brendan sa prevrátil na chrbát a pozrel do stropu. „Ak ti to prekážalo, prečo si nikdy nič nepovedala?“

„Prekážalo je veľmi silné slovo.“

„Dobre, tak si vyber iné slovo. O to nejde. Ide o to, že keď mi to nepovieš, tak to nebudem vedieť. Kriste, Abby, sme spolu už trinásť rokov. Nerobíme to prvýkrát. To znamená, že vždy... nikdy si si vlastne neužila...“ Brendan vzdychol a prevrátil sa.

Abby sa posadila. „To nie je pravda. Vždy sa mi to páči.“

„Jasné.“

Abby siahla po prikrývke a zakryla sa. Tá chvíľa (ak vôbec nejaká bola) sa skončila. „Nikdy sme sa o tom nerozprávali.“

„No, možno by sme mali,“ povedal Brendan. „Povedala si doktorke, že sa nerozprávame. Predpokladám, že je na tom niečo. Možno si mala pravdu.“

Abby sa k nemu priblížila a oprela si hlavu o jeho plece. „Kedysi sme sa rozprávali. Na začiatku. Myslím, že život sa človeku niekedy postaví do cesty.“

Z reproduktora spustila Adele svoju verziu starej piesne Gartha Brooksa, tej, ktorú ukradla Billymu Joelovi.

Brendan prešiel rukou Abby po vlasoch. „Čo povieš, ak sa s tebou podelím o tajomstvo?“

Abby sa mu pozrela do očí. „Do toho.“

„Adele sa mi nepáči.“

Tentoraz sa zasmiala Abby. „Myslela som si, že áno. Ak mám byť úprimná, vždy som si myslela, že je trochu ufňukaná.“

Brendan zistil, že sa tiež smeje. Napokon povedal: „Alexa, prestaň.“

Reproduktor poslúchol.

V miestnosti nastalo ticho.

Abby ho pobožkala na rameno a vstala z postele. S prikrývkou prehodenou cez plecia prešla cez izbu a čosi hľadala v kabelke položenej na bielizníku. Keď sa vrátila, držala v ruke Brendanov telefón a útržok papiera od doktorky Donettiovej. „Možno by sme to mali skúsiť. Prečo nie, však?“

„Prečo nie?“ Brendan si od nej vzal telefón a otvoril obchod s aplikáciami. „Ako sa to volá?“

„Sugar & Spice.“

6

„Páni,“ zamrmlala Abby. „Ako môže mať nejaká aplikácia stošesťtisíc hodnotení, a ja som o nej nikdy nepočula?“

„Je to veľa?“

Úprimne, Brendan si nebol istý. Málokedy si do telefónu niečo sťahoval. Abby však bola profesionálka. V poslednom čase trávila príliš veľa času pozeraním na ten malý displej. Keď Hannah začala zarábať skutočné peniaze vysielaním na internete, Abby začala študovať všetko, čo sa týkalo internetu, v nádeji, že si aj ona nájde nejaký vlastný lukratívny kútik. Už sa kvôli tomu neraz pohádali, najmä odkedy dala výpoveď v práci. Žralo ho, keď videl, ako surfuje po webe, keď mala písať.

„Je to jednotka v obchode s aplikáciami.“ Abby prešla palcom po obrazovke, rýchlo si prečítala opis a preletela niekoľko obrázkov aplikácie. „Dá sa stiahnuť zadarmo a nepíše sa v nej nič o platbe za aplikáciu.“

„Takže?“

„Takže neviem povedať, ako na nej zarábajú.“

„Takže?“

„Hm, nikto nevytvorí aplikáciu, ak sa nesnaží zarobiť peniaze.“

„Takže?“

Abby ho udrela po pleci. „Prestaň! Len si ju stiahni.“

Brendan klikol na tlačidlo sťahovania a po výzve pritlačil ukazovák na bezpečnostné tlačidlo. Abby, zabalená do prikrývky, sedela vedľa neho a obaja sledovali, ako sa pomaly zľava doprava krúti malý kruh. Keď sa sťahovanie dokončilo, Brendan klikol na tlačidlo Otvoriť. Obrazovka sa uzamkla a potom zostala prázdna.

„Čo to, dočerta, je?“

Abby sa zamračila. „Zamrzlo to?“

Klikal na tlačidlá a ťukal na obrazovku. Nič sa nestalo.

„Možno ho treba reštartovať.“

Brendan poslúchol.

Telefón sa reštartoval a po výzve zadal svoj bezpečnostný kód. Na obrazovke sa objavilo logo Sugar & Spice, za ktorým nasledovalo: *Aplikáciu vám prináša International Entertainment Corp: Vaša brána – cesta k slobode, ktorú žijete!*

„To je hlúpe firemné motto,“ prehodila Abby.

„Pravdepodobne to napísal nejaký čínsky chlapec v dome svojich rodičov. Pripomína mi to návod, ktorý bol priložený k nášmu inteligentnému zvončeku: *Užijete si zapínanie tlačidla označeného písmenom D!* Stále neviem, čo to *D* znamená. Vytáča ma to, vždy keď si na to spomeniem.“

Vtom sa objavila ďalšia veta:

Vitajte, Brendan Hollander! Chceli by ste súčasne nainštalovať aplikáciu Sugar & Spice do telefónu svojho partnera?

Hoci to bola otázka, neponúkala mu odpoveď Áno alebo Nie, iba OK. Brendan naň klikol a Abbin telefón jemne cinkol na jej toaletnom stolíku v hlavnej kúpeľni.

„Umožňuje ti to nainštalovať aplikáciu do môjho telefónu? Ako to vôbec vie, že som tvoja partnerka?“

„Možno to prehľadalo moje esemesky a predpokladá to na základe tvojho ustavičného otravovania.“

Znovu ho udrela a Brendan si uvedomil, že sa usmieva. Nebol to nejaký polovičatý zdvorilostný úsmev, naozaj sa usmievala. Bolo to fajn a on jej to takmer povedal, ale neurobil to a tá chvíľa sa skončila.

Chcete sa prihlásiť cez Facebook?

Abby sa prestala usmievať. „Nie si už prihlásený? Vedelo to tvoje meno.“

Opäť tam nebola otázka Áno alebo Nie, jediná možnosť odpovede bola OK. Brendan na ňu opäť klikol.

Povoľte spoločnosti Sugar & Spice sledovať vašu aktivitu v aplikáciách a na webových stránkach iných spoločností:

- Požiadajte aplikáciu, aby vás nesledovala

- Povoľiť

Brendan klikol na možnosť požiadať aplikáciu, aby ho nesledovala, ale nič sa nestalo. Ťukol znova a silnejšie, akoby to malo niečo zmeniť. Keď ťukol tretíkrát, bliklo slovo Povoľiť a obrazovka očernela.

„Tá aplikácia má vážne chyby.“

Vtom sa na obrazovke objavil ďalší ukazovateľ priebehu aplikácie.

Trvalo takmer minútu, kým sa priebeh dokončil.

Abbin telefón v kúpeľni opäť cinkol. Ani jeden z nich sa naň nepozrel. Obaja boli zaneprázdnení čítaním ďalšej správy na Brendanovej obrazovke:

Som v dobrej fyzickej kondícii. Okrem 2,5 mg dávky lizinoprilu, ktorú denne užívam na zvýšený krvný tlak, nemám žiadne iné kardiovaskulárne ochorenia ani žiadne zdravotné problémy.

„Ako to vie?“

Brendan nemal tušenia. „Pravdepodobne moja zdravotná aplikácia. Alebo možno moja aplikácia v lekární. Nevie.“

Tentoraz tam bola možnosť *Áno* alebo *Nie*, Brendan klikol na *Nie*.

Považujete sa za dobrodružného alebo nudného, pokiaľ ide o sex?

Brendanov prst sa vznášal nad možnosťou *Dobrodružný* a Abby si odkašľala.

„Dobre, dobre.“ Klikol na *Nudný*.

Ďalšia otázka znela:

*Ktorá z nasledujúcich možností najlepšie vystihuje vášho partnera v posteli?
Frigidný, plachý alebo krehký?*

„To nie je práve najlepšia voľba.“ Abby sa zamračila.

„Zase to robí chyby, nedovolí mi to odpovedať. Jediná možnosť je *Áno* alebo *Nie*.“

Brendan klikol na *Nie*.

Potvrdené.

„Teraz som naozaj zmätený.“

Má váš partner rád bolesť?

Obaja na to chvíľu civeli, potom Brendan povedal: „Aha, už viem, čo to robí. Aplikácia sa snaží stanoviť východisko.“

„No, tak to je jasné. Ale ani na túto otázku ti neumožňuje odpovedať *áno* alebo *nie*, iba *OK*. Aby bolo jasné, nemám rada bolesť. Čo je to vlastne za otázku?“

„Čo chceš, aby som urobil?“

„Nechcem, aby si stlačil *OK!*“

Brendan vzdychol. „Je to len aplikácia, Abby. Nejaká hra. Ak nám povie, aby sme niečo urobili, a my nebudeme chcieť, tak to neurobíme.“ Klikol na *OK*, skôr ako Abby stihla niečo namietnuť. To vyvolalo ďalšiu otázku:

Páči sa vám bolesť?

Opäť stlačil *OK*.

Baví vás spôsobovať bolesť?

OK.

Dusili ste sa niekedy vy alebo váš partner počas sexu?

Abby sa zamračila. „Niečo také existuje?“

Brendan pomaly prikývol. „Pamätáš si na skupinu INXS?“

„Jasné.“

„Hlavného speváka našli v skrini s opaskom okolo krku. Nešťastnou náhodou sa uškrtil, keď si ho honil.“

„Doriti.“

„Áno.“

Tentoraz mu aplikácia umožnila odpovedať *Nie*.

Chceli by ste?

„Stlač *Nie*,“ povedala Abby bez okolkov.

Rovnako ako predtým, odpoveď *Nie* nebola v možnosťach. Iba *OK*. Brendan stlačil tlačidlo, skôr ako Abby stihla niečo namietnuť. „Ak nám povie, aby sme niečo urobili, a my nechceme, neurobíme to,“ zopakoval.

Keď sa objavili ďalšie otázky, klikal na *OK*. Zakaždým rýchlejšie, až sa otázky objavovali tak rýchlo, že ich sotva prečítal.

Mali ste niekedy s partnerom vo svojej posteli niekoho iného?

OK.

Považujete sa za dominantného?

OK.

Považujete sa za submisívneho?

OK.

Uvažovali ste niekedy vy alebo váš partner o sexe so zvieratom?

OK.

Mali ste niekedy sex v idúcom vozidle?

OK.

Šoférovali ste?

OK.

J. D. BARKER

Praktizujete bezpečný sex?

OK.

*Uvažovali by ste za vhodných okolností
o nebezpečnom sexe?*

OK.

*Použili ste niekedy sexuálne pomôcky alebo iné nástroje
(napríklad vibrátor)?*

OK.

*Vlastníte sexuálne pomôcky alebo iné nástroje
(napríklad vibrátor)?*

OK.

Sledujete porno?

OK.

Pravidelne?

OK.

Vytvorili ste niekedy vy alebo váš partner pornografiu?

OK.

Masturbujete vy alebo váš partner?

OK.

Pravidelne?

OK.

Masturbovali ste vy alebo váš partner pred druhým?

OK.

*Masturbovali ste vy alebo váš partner
pred cudzou osobou?*

OK.

*Masturboval cudzí človek pred vami
alebo vaším partnerom?*

OK.

Preletel ďalší tucet otázok. Ku koncu Brendan ťukal na OK tak rýchlo, že si neuvedomil, že aplikácia už nekladie jednoduché otázky, ale vyzýva ho na zadanie textu. Zastavil sa a nahlas prečítal:

„Dohodnite sa s partnerom na *bezpečnom slove* a zadajte ho sem. Ak sa v ktoromkoľvek okamihu budete vy alebo váš partner cítiť neprijemne, jednoducho vyslovíte bezpečné slovo, aby ste aktuálnu aktivitu ukončili.“ Pozrel na Abby. „Máš nejaký návrh?“

Vytreštila oči, stále pozerala na jeho telefón. Nepochybne premýšľala o záplave predchádzajúcich otázok. Už sa jej chcel spýtať znova, keď povedala: „Magnólia. Zadaj to.“

„Magnólia?“

„Lahko sa zapamätá a nie je to slovo, ktoré by niekto z nás povedal náhodou.“

Brendan s ňou nemohol polemizovať.
Naťukal MAGNOLIA a stlačil Enter.

*Poskytli ste tejto aplikácii prístup k fotoaparátu
a mikrofónu.*

„Hm, nie, to som neurobil.“
„Šialené,“ ozvala sa Abby.

Vyslovte svoje bezpečné slovo nahlas.

Abby sa zamračila. „Takže teraz počúva?“

Prosím, vyslovte svoje bezpečné slovo nahlas.

Brendan si odkašľal. „Magnólia.“

Ďakujem.

*Abby Hollanderová, prosím,
povedzte svoje bezpečné slovo nahlas.*

Abby sa pozrela na Brendana, na tvári sa jej zračilo prekvapenie, keď videla svoje meno na obrazovke jeho telefónu. Potom zašepkala: „Magnólia.“

Ďakujem.

Objavila sa ďalšia lišta naznačujúca priebeh aplikácie, potom nasledovalo jemné trojité zazvonenie, po ktorom sa objavili slová:

Vitajte v Sugar & Spice!

7

Abbin telefón v kúpeľni zahral tú istú melódiu. Tri tóny. Ešte stále zahalená v prikrývke vstala, vzala ho, priniesla späť do postele a položila ho vedľa Brendanovho, skôr ako si sadla. Na displeji sa zobrazilo logo Sugar & Spice a potom sa na oboch telefónoch zobrazila rovnaká správa:

*Vitajte v aplikácii Sugar & Spice!
Cieľom hry je v spolupráci s partnerom získať body.
Nazbieranie dostatočného počtu bodov vám pomôže
postúpiť do ďalšej úrovne.*

Úrovně sú nasledovné:

Začiatocník

Bronzová

Strieborná

Zlatá

Platinová

*Tí, ktorí majú nižšiu úroveň, sa považujú za
podriadených tým, ktorí majú vyššiu úroveň.*

Abby nazrela na obrazovku. „Čo to presne znamená?“
„Znamená to, že ak som *zlatý* a ty *strieborná*, musíš robiť, čo ti poviem.“

„No, na to zabudni.“

„Kde je váš zmysel pre dobrodružstvo, pani Hollanderová?“

Niektoré body sa získavajú individuálne, iné sa získavajú s partnerom a delia sa. Gratulujeme: za inštaláciu aplikácie a súhlas s našimi podmienkami používania ste obaja získali 100 bodov!

Oba telefóny cinkli.

V pravom hornom rohu obrazoviek iPhonov, priamo pod ikonkou batérie, sa objavilo 100 bodov.

„Zaujímalo by ma, koľko bodov treba na dosiahnutie ďalšej úrovne,“ prehodila Abby.

Obom vám chýba 4 900 bodov na dosiahnutie bronzovej úrovne!

„Myslím, že to je odpoveď.“

Hra je jednoduchá: vyberte si Sugar alebo Spice a splňte príslušnú úlohu. Body sa pridávajú na základe náročnosti.

Sugar sú pokojné, sladké úlohy, ktoré majú podnietiť konverzáciu s partnerom, zatiaľ čo Spice sú pikantné a niekedy aj trochu riskantné.

„Takže ide o Vadí nevadí pre dospelých?“ spýtal sa Brendan.

„Tak to vyzerá.“

*Ak sa v ktoromkoľvek momente ocitnete v rozpakoch,
jednoducho vyslovte svoje bezpečné slovo.
Chcete začať teraz?*

Jediná možnosť bola znova OK.

Brendan ťukol na tlačidlo a jeho telefón stmavol. Na displeji Abbinho telefónu ožilo logo Sugar & Spice, po ktorom nasledovala jedna jednoduchá otázka:

Sugar alebo Spice?

„Asi idem prvá,“ prehodila a potom neisto ťukla na *Sugar*.

*Povedzte svojmu partnerovi, kedy ste sa naposledy sami
seba dotýkali.*

Abby očerveneli líca. „Ideme na to nejako zhurta. Dobre, zvládnem to.“

Zhlboka sa nadýchla. „Včera večer v sprche.“

„Naozaj?“ Brendan cítil, ako mu horia líca. Nikdy sa o takýchto veciach nerozprávali. Nikdy nevidel Abby tváriť sa tak rozpačito. Potom si na niečo spomenul a usmial sa. „Keď som včera večer vošiel do sprchy, hlavica bola nastavená na ručné striekanie namiesto zhora.“

Abby sa zatvárala zdesene a zaborila si tvár do vankúša. „Bože, ja zomriem.“

„To je celkom sexi,“ vydýchol Brendan. „Ako často...?“

Abby sa hlbšie pritlačila do vankúša. „Príliš často? Nie dost často? Ja neviem.“ Uši jej priam horeli. „Nie si na rade ty?“

Z Abbinho telefónu sa ozvalo cinknutie a Brendan sa pozrel na displej. „Hej, máš za to sto bodov!“

„Takže vyhrávam? Môžem ti teraz prikázať, čo máš robiť?“

„Spomaľ, dievča zo sprchy. Obaja sme ešte stále začiatocníci. Nemáš mi čo prikazovať.“

Abbin telefón stmavol a na Brendanovom sa rozsvietila rovnaká otázka.

Sugar alebo Spice?

„Je čas prevziať vedenie.“ Brendan sa usmial a stlačil *Spice*. Na oboch telefónoch sa objavil rovnaký text:

Nočné rande: Zajtra večer pôjdete na večeru!

Rezervácia v reštaurácii Menton's v Bostone je na zajtra večer o 20.00. Kúpte partnerovi sexi oblečenie, ktoré si oblečie, a nechajte mu ho zajtra najneskôr do 18.00 na posteli. To znamená všetko od spodnej bielizne až po topánky – oblečte ho od hlavy až po päty. Kliknutím SEM si kedykoľvek počas tohto pikantného dňa môžete vyzdvihnúť rôzne veľkosti.

Na oboch telefónoch sa priamo pod aktuálnymi bodmi objavil časovač: **21.35.22.**

„U Mentona nie je možné získať rezerváciu,“ podotkla Abby. „Majú všetko obsadené mesiace dopredu.“

Brendan vzal svoj telefón a ťukol na odkaz v správe. Po niekoľkých sekundách telefón ukázal Abby. „Sú to naozaj tvoje veľkosti?“

Preštudovala zoznam – všetko od veľkosti topánok až po miery – a prikývla.

Pozrel na ňu. „Odkiaľ to vie?“

„Keď sme si nainštalovali aplikáciu, dali sme jej prístup k informáciám uloženým v iných aplikáciách. Veľa oblečenia

si objednávam cez internet, asi to má odtiaľ. Rovnako ako to vedelo o твоjich liekoch na krvný tlak.“

„To je trochu strašidelné.“

„Myslím, že to závisí od toho, ako sa staviaš k súkromiu. Niektorí ľudia to vnímajú ako úsporu času.“

„Doriti, naozaj je to strašidelné.“

„Áno, myslím, že je.“

Brandonov telefón cinkol.

„Potvrdenie rezervácie z Menton's. Zajtra o ôsmej večer, presne ako sa tam písalo.“

Abby bola stále zabalená do prikrývky, ale roh jej sklúzol z ramena. Videl obrys jej prs. Keď si všimla, že sa na ňu pozerá, zakryla sa. „Môžeme si to vôbec dovoliť?“

„Nie,“ zamrmal Brendan. „Ale myslím, že by sme to aj tak mali urobiť.“ Načiahol sa k nej. „Pozri, viem, že sme mali trochu ťažké obdobie, ale milujem ťa a myslím si, že ak na tom budeme pracovať, vyjdeme z toho na druhej strane v pohode. Ak sa budeme snažiť. Ak budeme pokračovať tak ako doteraz...“

Jeho hlas zanikol, ale Abby zjavne vedela, kam mieri, pretože prikyvovala. „Dostali sme sa do vyjazdených koľají, to je všetko. Myslím, že urobíme to, čo povedala tá terapeutka: žiadne reči o knihe, žiadne reči o peniazoch, žiadne reči o práci. Jednoducho si vyjdeme tak, ako sme to robili, keď sme spolu ešte chodili. Zabudnime na všetko ostatné a užívajme si spoločnosť toho druhého. Zaplatíme to z debetnej karty a vymyslíme, ako to splatíme budúci mesiac. Večeru, oblečenie, všetko.“

Ako človek, ktorý sa živil monitorovaním finančných úpadkov iných, sa Brendan zhrozil pri myšlienke, že by si objednal niečo, čo si nemôže dovoliť, ale vedel, že Abby má pravdu. Toto bolo niečo, čo museli urobiť. Vzdychol. „Dobre, ale možno by sme mali nechať visačky na oblečení, aby sme ho mohli vrátiť ako Popoluška črievičky, keď sa skončil ples...“

Sugar & Spice™

Sugar

*Kedy ste si prvýkrát uvedomili,
že sa chcete vyspať so svojím partnerom?*

8

Stuckey sa opieral o stenu a popíjal čokoládový kokteil. „Ak nie je Boh, kto, dočerta, vymyslel tepláky na jogu?“

Brendan ho počas obedňajšej prestávky zatiahol do nákupného centra. Stáli pred Victoria's Secret a pozerali sa dovnútra ako návštevníci v zoologickej záhrade. „Vieš, mám tridsaťtri rokov. Už som tam bol. Prečo sa cítim tak divne?“

„Je to navrhnuté tak, aby si sa cítil trápne. Pomáha to prelomiť tvoju obranu. Vystavia na obdiv všetky tie nariasené nevymeniteľné veci, vyburcujú ťa, cítiš sa ako pedofil v Disney, a keď je tvoj mozog celkom na kašu, vystúpi nejaké dievča zo stránok ich katalógu a ponúkne ti pomoc. Hodí ti záchranné lano. Nebudeš jej môcť povedať nie. Kúpiš všetko, čo ti podá, len aby sa to skončilo. Keď konečne utečieš, hneď oproti je bar a gril Sports Station.“ Ukázal palcom dozadu cez plece. „Je to ako bezpečné útočisko. Maják. Teplá prikrývka. Zájdem tam, dáme si pivo, podelíme sa o svoj vojnový príbeh s nejakým hlúpym ťuťmákom, ktorý prešiel tým istým päť minút predtým, a pôjdeme. Pivo a podprsenky. Chod' do ktoréhokol'-

vek nákupného centra v Amerike a vždy ich nájdeš hneď oproti sebe, lebo udržiavajú v chode každého zúfaleho manžela.“

„Prepáčte, páni, môžem vám pomôcť?“

Brendan sa otočil a zistil, že vo Victoria's Secret stojí dievčina, ktorá mala možno devätnásť alebo dvadsať rokov. Na sebe mala krátku čiernu sukňu a čizmy na vysokom podpätku, ktoré jej siahali po kolená. Prvých pár gombíkov na bielej blúzke mala rozopnutých a odhaľovala pod nimi čosi čipkové, ružové. Na visáčke pripnutej nad prsami mala napísané Mandy.

Stuckey zhltol poslednú kvapku mliečneho koktailu. „Áno.“

O dvadsať minút neskôr už sedeli pri bare na druhej strane haly. Brendan držal v jednej ruke pivo a v druhej účtenku z Victoria's Secret. „Tristosedemdesiatosem dolárov. Abby ma zabije.“

„Nie, nezabije. Bude nadšená, že si jej kúpil niečo pekné, niečo, vďaka čomu sa bude cítiť ako žena. To je tá časť, ktorú si musíš uvedomiť. Raz si to oblečie. Možno dnes večer. To je všetko. Potom to skončí vzadu v zásuvke so spodnou bielizňou, kam takéto veci chodia umierať. Nezáleží na tom, ako sexi v tom vyzerajú, oblečú si to len raz a potom to zmizne.“

Brendan sa napil piva. „Tristosedemdesiatosem dolárov.“

„To ťa trápi? Práve teraz je vonku a míňa tvoje peniaze na niečo, čo si môžeš obliecť dnes večer. Večera v Menton's ťa vyjde na päť stoviek. Len za dnešok minieš tisíčku, možno aj viac. To je dôvod, prečo ženatí ľudia už nechodia von. Najprv vyhodíme peniaze, aby sme sa uchádzali o objekt svojej lásky, potom sa zadlžíme po uši, aby sme zabezpečili svadbu a bývanie, a potom to všetko do konca života splácame. Ak sa Abby dnešný večer bude páčiť, máš vážny problém, lebo to znamená, že si to bude chcieť zopakovať.“

Mandy vystrčila hlavu z Victoria's Secret do širokej haly, zbadala Stuckeyho a zamávala mu.